

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

III kadencja

Prezes Rady Ministrów
RM 10-64-00

Druk nr 2012
Warszawa, 19 czerwca 2000 r.

Pan
Maciej Płażyński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku.

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

– o zmianie ustawy o Policji, ustawy o działalności ubezpieczeniowej oraz ustawy – Prawo bankowe.

Projekty podstawowych aktów wykonawczych zostaną przekazane niezwłocznie po zakończeniu prac nad ich przygotowaniem.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Z wyrazami szacunku

(-) Jerzy Buzek

USTAWA

z dnia2000 r.

**o zmianie ustawy o Policji, ustawy o działalności ubezpieczeniowej
oraz ustawy – Prawo bankowe.**

Art. 1. W ustawie z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. Nr 30, poz. 179, z 1991r. Nr 94, poz. 422 i Nr 107, poz. 461, z 1992 r. Nr 54, poz. 254, z 1994 r. Nr 53, poz. 214, z 1995 r. Nr 4, poz. 17, Nr 34, poz. 163 i Nr 104, poz. 515, z 1996 r. Nr 59, poz. 269 i Nr 106, poz. 496, z 1997 r. Nr 28, poz. 153, Nr 80, poz. 499, Nr 88, poz. 554, Nr 106, poz. 680, Nr 123, poz. 779 i Nr 141, poz. 943, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 oraz z 1999 r. Nr 110, poz. 1255) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 13 dodaje się ust. 6-9 w brzmieniu:

„6. Rada powiatu lub rada gminy może przeznaczyć, na warunkach określonych w porozumieniu zawartym między organem powiatu lub gminy, a właściwym komendantem powiatowym (miejskim) Policji, środki finansowe stanowiące dochody własne powiatu lub gminy, dla Policji z przeznaczeniem na nagrody:

- 1) za czas służby przekraczający normę określoną w art. 33 ust. 2,
- 2) za osiągnięcia w służbie

dla policjantów właściwych miejscowo komend powiatowych (miejskich) i komisariatów Policji.

7. Porozumienie, o którym mowa w ust. 6, określa w szczególności:

- 1) rodzaje ustawowych zadań Policji, finansowanych na podstawie porozumienia:
 - a) wykonywanych w czasie przekraczającym normę określoną w art. 33 ust. 2,
 - b) za wykonywanie których może być przyznana nagroda za osiągnięcia w służbie,
- 2) wysokość oraz tryb i terminy przekazywania środków finansowych, o których mowa w ust. 6,
- 3) sposób dokonywania oceny prawidłowości wykonania porozumienia.

8. Środki finansowe, o których mowa w ust. 6, są środkami specjalnymi w rozumieniu ustawy z dnia 26 listopada 1998 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 155, poz. 1014, z 1999 r. Nr 49, poz. 485, Nr 38, poz. 360, Nr 70, poz. 778 i Nr 110, poz. 1255 oraz z 2000 r. Nr 6, poz. 69).”;

2) w art. 15 w ust. 1 dodaje się pkt 5a w brzmieniu:

„5a) obserwowania i rejestrowania przy użyciu środków technicznych służących do rejestracji obrazu i dźwięku, zdarzeń na drogach oraz w innych miejscach publicznych.”;

3) art. 19 – 19b otrzymują brzmienie:

"Art. 19. 1. Przy wykonywaniu czynności operacyjno-rozpoznawczych, podejmowanych przez Policję w celu zapobieżenia lub wykrycia przestępstw umyślnych oraz ustalenia ich sprawców, a także uzyskania i utrwalenia dowodów przestępstw umyślnych, ściganych z oskarżenia publicznego:

- 1) przeciwko życiu, określone w art. 148 – art. 150 Kodeksu karnego,
- 2) określonych w art. 134, art. 135 § 1, art. 136 § 1, art. 156 § 1 i 3, art. 163 § 1 i 3, art. 164 § 1, art. 165 § 1 i 3, art. 166, art. 167, art. 173 § 1 i 3, art. 189, art. 204 § 4, art. 223, art. 228, art. 229, art. 232, art. 245, art. 246, art. 252 § 1-3, art. 253, art. 258, art. 269, art. 280-282, art. 285 § 1, art. 286, art. 296, art. 299 § 1-6 oraz art. 310 § 1, 2 i 4 Kodeksu karnego,
- 3) przeciwko obrotowi gospodarczemu, określone w art. 297 - art. 306 Kodeksu karnego, powodujących szkodę majątkową lub skierowanych przeciwko mieniu, jeżeli wysokość szkody lub wartość mienia przekracza pięćdziesięciokrotną wysokość najniższego wynagrodzenia za pracę określonego na podstawie odrębnych przepisów,
- 4) skarbowych, jeżeli wartość przedmiotu czynu lub uszczuplenie należności publicznoprawnej przekraczają pięćdziesięciokrotną wysokość najniższego wynagrodzenia za pracę określonego na podstawie odrębnych przepisów,
- 5) nielegalnego wytwarzania, posiadania lub obrotu bronią, amunicją, materiałami wybuchowymi, środkami odurzającymi lub substancjami psychotropowymi albo ich prekursorami oraz materiałami jądrowymi i promieniotwórczymi,
- 6) określonego w art. 8 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Przepisy wprowadzające Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 554, Nr 160, poz. 1083 oraz z 1998 r. Nr 113, poz. 715),
- 7) określonego w art. 20 ustawy z dnia 26 października 1995 r. o pobieraniu i przeszczepianiu komórek, tkanek i narządów (Dz. U. Nr 138, poz. 682 oraz z 1997 r. Nr 88, poz. 554, i Nr 104, poz. 661),
- 8) ściganych na mocy umów i porozumień międzynarodowych,

gdy inne środki, w szczególności, o których mowa w art. 218 § 1 i art. 237 § 1 Kodeksu postępowania karnego, okazały się bezskuteczne albo zachodzi wysokie prawdopodobieństwo, że będą nieskuteczne lub nieprzydatne, sąd okręgowy, na pisemny wniosek Komendanta Głównego Policji, złożony po uzyskaniu pisemnej zgody Prokuratora Generalnego lub na pisemny wniosek komendanta wojewódzkiego Policji, złożony po uzyskaniu pisemnej zgody właściwego miejscowo prokuratora okręgowego, może w drodze postanowienia zarządzić kontrolę operacyjną.

2. Postanowienie, o którym mowa w ust. 1, wydaje sąd okręgowy właściwy miejscowo ze względu na siedzibę składającego wniosek organu Policji.
3. W przypadkach nie cierpiących zwłoki, jeżeli mogłoby to spowodować utratę informacji lub zatarcie albo zniszczenie dowodów przestępstwa, Komendant Główny Policji lub komendant wojewódzki Policji może zarządzić, po uzyskaniu pisemnej zgody właściwego prokuratora, o którym mowa w ust. 1, kontrolę operacyjną, zwracając się jednocześnie do właściwego miejscowo sądu okręgowego z wnioskiem o wydanie postanowienia w tej sprawie. W razie nie udzielenia przez sąd zgody w ciągu

5 dni od dnia zarządzenia kontroli operacyjnej, organ zarządzający wstrzymuje kontrolę operacyjną oraz dokonuje protokolarnego, komisyjnego zniszczenia materiałów zgromadzonych podczas jej stosowania.

4. Sąd okręgowy może zezwolić, na pisemny wniosek Komendanta Głównego Policji lub komendanta wojewódzkiego Policji, złożony po uzyskaniu pisemnej zgody właściwego prokuratora, na odstąpienie od zniszczenia materiałów, o których mowa w ust. 3, jeżeli stanowią one dowód popełnienia przestępstwa określonego w ust. 1.
5. W przypadku potrzeby zarządzenia kontroli operacyjnej wobec osoby podejrzanej lub oskarżonego, we wniosku organu Policji, o którym mowa w ust. 1, o zarządzenie kontroli operacyjnej zamieszcza się informację o toczącym się wobec tej osoby postępowaniu.
6. Kontrola operacyjna prowadzona jest niejawnie i polega na:
 - 1) kontrolowaniu treści korespondencji,
 - 2) kontrolowaniu zawartości przesyłek,
 - 3) stosowaniu środków technicznych umożliwiających uzyskiwanie w sposób niejawni informacji i dowodów oraz ich utrwalanie, a w szczególności treści rozmów telefonicznych i innych informacji przekazywanych przy pomocy sieci telekomunikacyjnych.
7. Wniosek organu Policji, o którym mowa w ust. 1, o zarządzenie przez sąd okręgowy kontroli operacyjnej, powinien zawierać w szczególności:
 - 1) numer sprawy i jej kryptonim, jeżeli został ustalony,
 - 2) opis przestępstwa z podaniem, w miarę możliwości, jego kwalifikacji prawnej,
 - 3) okoliczności uzasadniające potrzebę zastosowania kontroli operacyjnej, w tym stwierdzonej albo prawdopodobnej bezskuteczności lub nieprzydatności innych środków,
 - 4) dane osoby, wobec której stosowana będzie kontrola operacyjna i wskazanie miejsca jej stosowania,
 - 5) cel, czas i rodzaj prowadzonej kontroli operacyjnej, o którym mowa w ust. 6.
8. Kontrolę operacyjną zarządza się na okres nie dłuższy niż 3 miesiące. Sąd okręgowy może, na pisemny wniosek Komendanta Głównego Policji lub komendanta wojewódzkiego Policji, złożony po uzyskaniu pisemnej zgody właściwego prokuratora, na okres nie dłuższy niż kolejne 3 miesiące, wydać postanowienie o jednorazowym przedłużeniu kontroli operacyjnej, jeżeli nie ustaly przyczyny zarządzenia tej kontroli.
9. W szczególnie uzasadnionych przypadkach, jeżeli podczas stosowania kontroli operacyjnej pojawią się nowe okoliczności istotne dla zapobieżenia lub wykrycia przestępstwa albo ustalenia sprawców i uzyskania dowodów przestępstwa, sąd okręgowy, na pisemny wniosek Komendanta Głównego Policji lub komendanta wojewódzkiego Policji, złożony po uzyskaniu pisemnej zgody właściwego prokuratora, może wydać postanowienie o kontroli operacyjnej przez czas oznaczony również po upływie okresów, o których mowa w ust. 8.

10. Do wniosków, o których mowa w ust. 3, 4, 8 i 9, stosuje się odpowiednio przepis ust. 7.
11. Wnioski, o których mowa w ust. 1, 3-5, 8, 9 sąd okręgowy rozpoznaje jednoosobowo, przy czym czynności sądu związane z rozpoznawaniem tych wniosków powinny być realizowane w warunkach przewidzianych dla przekazywania, przechowywania i udostępniania informacji niejawnych oraz z odpowiednim zastosowaniem przepisów wydanych na podstawie art. 181 § 2 Kodeksu postępowania karnego. W posiedzeniu sądu może wziąć udział wyłącznie prokurator i przedstawiciel organu Policji wnioskującego o zarządzanie kontroli operacyjnej.
12. Przedsiębiorcy prowadzący działalność telekomunikacyjną w sieciach publicznych są obowiązani do zapewnienia na własny koszt warunków technicznych i organizacyjnych umożliwiających prowadzenie przez Policję kontroli operacyjnej.
13. Kontrola operacyjna powinna być zakończona niezwłocznie po ustaniu przyczyn jej zarządzenia, najpóźniej jednak z upływem okresu, na który została wprowadzona.
14. Organ policji, o którym mowa w ust. 1, informuje właściwego prokuratora, o wynikach kontroli operacyjnej po jej zakończeniu, a na jego żądanie również o przebiegu tej kontroli.
15. W przypadku uzyskania dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego lub mających znaczenie dla toczącego się postępowania karnego, Komendant Główny Policji lub komendant wojewódzki Policji przekazuje właściwemu prokuratorowi wszystkie materiały zgromadzone podczas stosowania kontroli operacyjnej, w razie potrzeby z wnioskiem o wszczęcie postępowania karnego. W postępowaniu przed sądem, w odniesieniu do tych materiałów stosuje się odpowiednio przepisy art. 393 § 1 zd. 1 Kodeksu postępowania karnego.
16. Osobie, wobec której kontrola operacyjna była stosowana nie udostępnia się materiałów zgromadzonych podczas trwania tej kontroli .
17. Zgromadzone podczas stosowania kontroli operacyjnej materiały nie zawierające dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego, przechowuje się po zakończeniu kontroli przez okres 2 miesięcy od dnia powiadomienia osoby, o której mowa w ust. 16, a następnie dokonuje się ich protokolarnego, komisyjnego zniszczenia. Zniszczenie materiałów zarządza organ Policji, który wnioskował o zarządzanie kontroli operacyjnej.
18. Trybu, o którym mowa w ust. 1-17, nie stosuje się, jeżeli kontrola operacyjna jest prowadzona za wyrażoną na piśmie zgodą osoby pokrzywdzonej, w związku z przestępstwem określonym w art. 163 § 1 i 3, art. 164 § 1, art. 165 § 1 i 3, art. 166, art.

167, art. 189 oraz art. 282 Kodeksu karnego, będącej nadawcą lub odbiorcą przekazu informacji albo dysponentem obiektu lub miejsca stosowania tej kontroli.

19. W przypadkach, o których mowa w ust. 18, kontrolę operacyjną zarządza organ Policji właściwy do prowadzenia czynności operacyjno – rozpoznawczych w danej sprawie.
20. Na postanowienia sądu w przedmiocie kontroli operacyjnej, o których mowa w ust. 1, 3, 8 i 9, a także na postanowienie sądu w przedmiocie odstąpienia od zniszczenia materiałów zgromadzonych podczas stosowania kontroli operacyjnej, o którym mowa w ust. 4 przysługuje zażalenie organowi Policji, który złożył wniosek o wydanie tego postanowienia. Do zażalenia stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego.
21. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, sposób dokumentowania kontroli operacyjnej oraz przechowywania i przekazywania wniosków i zarządzeń, a także przechowywania, przekazywania oraz przetwarzania i niszczenia materiałów uzyskanych podczas stosowania tej kontroli, uwzględniając potrzebę zapewnienia niejawnego charakteru podejmowanych czynności i uzyskanych materiałów oraz wzory stosowanych druków i rejestrów.

Art. 19a. 1. W sprawach o przestępstwa określone w art. 19 ust. 1, czynności operacyjno-rozpoznawcze, zmierzające do sprawdzenia uzyskanych wcześniej, wiarygodnych informacji o przestępstwie oraz ustalenia sprawców i uzyskania dowodów przestępstwa, mogą polegać na dokonaniu w sposób niejawnym nabycia, zbycia lub przejęcia przedmiotów pochodzących z przestępstwa, ulegających przepadkowi, albo których wytwarzanie, posiadanie, przewożenie lub którymi obrót są zabronione, a także przyjęciu lub wręczeniu korzyści majątkowej.

2. Czynności operacyjno – rozpoznawcze, o których mowa w ust. 1, mogą polegać także na złożeniu propozycji nabycia, zbycia lub przejęcia przedmiotów pochodzących z przestępstwa, ulegających przepadkowi, albo których wytwarzanie, posiadanie, przewożenie lub którymi obrót są zabronione, a także przyjęcia lub wręczenia korzyści majątkowej.
3. Komendant Główny Policji lub komendant wojewódzki Policji może zarządzić, na czas określony, czynności, o których mowa w ust. 1, po uzyskaniu pisemnej zgody właściwego miejscowo prokuratora okręgowego, którego bieżąco informuje o wynikach przeprowadzonych czynności. Prokurator może zarządzić zaniechanie czynności w każdym czasie.
4. Czynności, o których mowa w ust. 1, zarządza się na okres nie dłuższy niż 3 miesiące. Komendant Główny Policji lub komendant wojewódzki Policji może, po uzyskaniu pisemnej zgody właściwego prokuratora, jednorazowo przedłużyć stosowanie czynności, na okres nie dłuższy niż kolejne 3 miesiące, jeżeli nie ustały przyczyny ich zarządzenia.
5. W szczególnie uzasadnionych przypadkach, jeżeli podczas stosowania czynności, o których mowa w ust. 1, pojawią się nowe okoliczności istotne dla sprawdzenia uzyskanych wcześniej, wiarygodnych informacji o przestępstwie oraz ustalenia

sprawców i uzyskania dowodów przestępstwa, Komendant Główny Policji lub komendant wojewódzki Policji może, po uzyskaniu pisemnej zgody właściwego prokuratora, zarządzić kontynuowanie czynności przez czas oznaczony również po upływie okresów, o których mowa w ust. 4.

6. Przy wykonywaniu czynności, o których mowa w ust. 1, mogą być stosowane urządzenia służące do rejestracji obrazu lub dźwięku.
7. W przypadku uzyskania dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego lub mających znaczenie dla toczącego się postępowania karnego Komendant Główny Policji lub komendant wojewódzki Policji przekazuje prokuratorowi okręgowemu wszystkie materiały zgromadzone podczas stosowania czynności, o których mowa w ust. 1, w razie potrzeby z wnioskiem o wszczęcie postępowania karnego. W postępowaniu przed sądem, w odniesieniu do tych materiałów stosuje się odpowiednio przepisy art. 393 § 1 zd. 1 Kodeksu postępowania karnego.
8. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, sposób przeprowadzenia i dokumentowania czynności, o których mowa w ust. 1, uwzględniając potrzebę zapewnienia niejawnego charakteru podejmowanych czynności i uzyskanych materiałów oraz wzory stosowanych druków i rejestrów.

Art. 19b. 1. Przy wykonywaniu czynności operacyjno-rozpoznawczych, podejmowanych w celu udokumentowania przestępstw, o których mowa w art. 19 ust. 1, albo ustalenia tożsamości osób uczestniczących w tych przestępstwach lub przejęcia przedmiotów przestępstwa, Komendant Główny Policji lub komendant wojewódzki Policji może zarządzić niejawne nadzorowanie wytwarzania, przemieszczania, przechowywania i obrotu przedmiotami przestępstwa, jeżeli nie stworzy to zagrożenia dla życia lub zdrowia ludzkiego.

2. O zarządzeniu, o którym mowa w ust. 1, zawiadamia się niezwłocznie właściwego miejscowo prokuratora okręgowego, który może nakazać zaniechanie czynności w każdym czasie.
3. Organ Policji, o którym mowa w ust. 1, bieżąco informuje prokuratora okręgowego o wynikach przeprowadzonych czynności.
4. Stosownie do zarządzenia, o którym mowa w ust. 1, organy i instytucje państwowe oraz przedsiębiorcy są obowiązani dopuścić do dalszego przewozu przesyłki zawierające przedmioty przestępstwa w stanie nienaruszonym lub po ich usunięciu albo zastąpieniu w całości lub w części.
5. W przypadku uzyskania dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego lub mających znaczenie dla toczącego się postępowania karnego Komendant Główny Policji lub komendant wojewódzki Policji przekazuje prokuratorowi okręgowemu wszystkie materiały zgromadzone podczas stosowania czynności, o których mowa w ust. 1, w razie potrzeby z wnioskiem o wszczęcie postępowania karnego. W postępowaniu przed sądem, w odniesieniu do tych materiałów stosuje się przepisy art. 393 § 1 zd. 1 Kodeksu postępowania karnego.

6. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, sposób przeprowadzania i dokumentowania czynności, o których mowa w ust. 1, uwzględniając potrzebę zapewnienia niejawnego charakteru podejmowanych czynności i uzyskanych materiałów oraz wzory stosowanych druków i rejestrów.";

4) art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Art. 20. 1. Policja, z zachowaniem ograniczeń wynikających z art. 19, może uzyskiwać informacje, w tym także tajne i poufne, gromadzić je, sprawdzać oraz przetwarzać.

2. Policja może pobierać, gromadzić, sprawdzać i przetwarzać w celach wykrywczych i identyfikacyjnych odciski linii papilarnych, zdjęcia, dane ujawniające pochodzenie rasowe lub etniczne, poglądy polityczne, przekonania religijne lub filozoficzne, przynależność wyznaniową, partyjną lub związkową, dane o stanie zdrowia, kodzie genetycznym, nałogach lub życiu seksualnym osób podejrzanych o popełnienie przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego, a także osób o nieustalonej tożsamości lub usiłujących ukryć swą tożsamość.

3. Jeżeli jest to konieczne dla skutecznego zapobieżenia przestępstwom określonym w art. 19 ust. 1 lub ich wykrycia albo ustalenia sprawców i uzyskania dowodów, Policja może korzystać z informacji dotyczących umów ubezpieczenia, a w szczególności z przetwarzanych przez zakłady ubezpieczeń danych osób, które zawarły umowę ubezpieczenia, a także przetwarzanych przez banki informacji stanowiących tajemnicę bankową.

4. Dane, o których mowa w ust. 3, udostępnia się na pisemny wniosek Komendanta Głównego Policji lub komendanta wojewódzkiego Policji.

5. Dane, o których mowa w ust. 3, podlegają ochronie przewidzianej w przepisach o ochronie informacji niejawnych i mogą być udostępniane jedynie policjantom prowadzącym czynności w danej sprawie i ich przełożonym. Akta zawierające te dane udostępnia się ponadto wyłącznie sądom i prokuratorom, jeżeli następuje to w celu ścigania karnego.

6. Skarb Państwa ponosi odpowiedzialność za szkody wyrządzone naruszeniem przepisów ust. 5 na zasadach określonych w Kodeksie cywilnym.

7. Policja może uzyskiwać, gromadzić i przetwarzać informacje, w tym również dane osobowe ze zbiorów prowadzonych na podstawie odrębnych przepisów przez organy administracji rządowej lub organy samorządu terytorialnego, a w szczególności z Centralnego Rejestru Skazanych oraz Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności. Administratorzy danych gromadzonych w tych rejestrach są obowiązani do nieodpłatnego ich udostępniania.

8. Organy administracji rządowej lub organy samorządu terytorialnego prowadzące rejestry, o których mowa w ust. 7, mogą w drodze decyzji, wyrazić zgodę na udostępnianie

za pomocą urządzeń telekomunikacyjnych informacji zgromadzonych w rejestrach jednostkom organizacyjnym Policji, bez konieczności składania pisemnych wniosków, jeżeli jednostki te :

- 1) posiadają urządzenia umożliwiające zachowanie informacji, kto, kiedy oraz jakie dane uzyskał,
- 2) posiadają zabezpieczenia techniczne i organizacyjne uniemożliwiające wykorzystanie danych przez osoby nieuprawnione, przy ich udostępnianiu za pomocą urządzeń telekomunikacyjnych,
- 3) wykonują zadania albo prowadzą czynności, których zakres lub specyfika uzasadnia udostępnianie im tych informacji.”;

5) w art. 20a:

a) dodaje się ust. 3a i 3b w brzmieniu:

„3a. Nie popełnia przestępstwa, kto sporządza dokumenty, o których mowa w ust. 2, a także kto udziela pomocy w ich sporządzaniu oraz policjant lub osoba wymieniona w ust. 3, jeżeli dokumentami takimi posługują się przy wykonywaniu czynności operacyjno – rozpoznawczych.”,

3b. Organy administracji rządowej i organy samorządu terytorialnego, obowiązane są do udzielania Policji, w granicach swojej właściwości, niezbędnej pomocy w zakresie wydawania i zabezpieczania dokumentów, o których mowa w ust. 2. ”,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i tryb wydawania, posługiwania się, a także przechowywania dokumentów, o których mowa w ust. 2, uwzględniając rodzaje dokumentów i cel w jakim są wydawane, organy i osoby uprawnione do wydawania, posługiwania się i przechowywania dokumentów, czas na jaki wydawane są dokumenty, czynności zapewniające ochronę dokumentów oraz ich sposób przechowywania i ewidencji.”;

6) w art. 20b w ostatnim zdaniu wyrazy „w art. 7a ustawy o urzędzie Ministra Spraw Wewnętrznych” zastępuje się wyrazami „w art. 9 ustawy z dnia 21 czerwca 1996 r. o niektórych uprawnieniach pracowników urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw wewnętrznych oraz funkcjonariuszy i pracowników urzędów nadzorowanych przez tego ministra (Dz. U. Nr 106, poz. 491, z 1997 r. Nr 70, poz. 443 i Nr 141, poz. 943 oraz z 1998 r. Nr 131, poz. 860).”;

7) po art. 20b dodaje się art. 20c w brzmieniu:

„Art. 20c. 1. Dane identyfikujące użytkownika sieci telekomunikacyjnej lub zakończenia sieci, między którymi wykonano połączenie oraz dane dotyczące uzyskania lub próby uzyskania połączenia między określonymi zakończeniami sieci, a także okoliczności i rodzaju wykonanego połączenia, mogą być ujawnione Policji oraz przetwarzane przez Policję wyłącznie w celu zapobiegania lub wykrywania przestępstw.

2. Ujawnienie danych, o których mowa w ust. 1, następuje:

- 1) na pisemny wniosek Komendanta Głównego Policji, komendanta wojewódzkiego Policji lub komendanta powiatowego (miejskiego) Policji,
- 2) na ustne żądanie każdego policjanta wykonującego czynności służbowe:
 - a) na pisemne polecenie sądu lub prokuratora,
 - b) w celu ratowania życia lub zdrowia ludzkiego albo mienia,
 - c) związane z prowadzeniem pościgu za osobą podejrzaną o popełnienie przestępstwa,
- 3) automatycznie drogą elektroniczną policjantom wykorzystującym systemy teleinformatyczne wspomagające przyjmowanie zgłoszeń alarmowych od obywateli.

3. Przedsiębiorcy prowadzący działalność w dziedzinie telekomunikacji są obowiązani udostępnić na koszt własny dane, o których mowa w ust. 1, policjantom wskazanym we wniosku organu Policji lub policjantom, o których mowa w ust. 2 pkt 2 i 3.

4. Ujawnienie Policji danych, o których mowa w ust. 1, może nastąpić za pomocą sieci telekomunikacyjnych, bez konieczności składania pisemnych wniosków, jeżeli:

- 1) sieci te są wyposażone w:
 - a) urządzenia umożliwiające zachowanie informacji kto, kiedy oraz jakie dane uzyskał,
 - b) zabezpieczenia techniczne i organizacyjne uniemożliwiające wykorzystanie danych przez osoby nieuprawnione, przy ich udostępnianiu za pomocą urządzeń teletransmisyjnych,
- 2) jest to uzasadnione specyfiką lub zakresem wykonywanych przez jednostki Policji zadań albo prowadzonych przez nie czynności.

5. Materiały uzyskane w wyniku czynności podjętych na podstawie ust. 1, które zawierają informacje mające znaczenie dla postępowania karnego, Policja przekazuje właściwemu miejscowo i rzeczowo prokuratorowi.

6. Materiały uzyskane w wyniku czynności podjętych na podstawie ust. 1, które nie zawierają informacji mających znaczenie dla postępowania karnego, podlegają niezwłocznemu komisijnemu i protokolarnemu zniszczeniu.”.

8) w art. 22:

- a) w ust. 1a i 1b wyrazy "w art. 7a ustawy o urzędzie Ministra Spraw Wewnętrznych" zastępuje się wyrazami „w art. 9 ustawy z dnia 21 czerwca 1996 r. o niektórych uprawnieniach pracowników urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw wewnętrznych oraz funkcjonariuszy i pracowników urzędów nadzorowanych przez tego ministra (Dz. U. Nr 106, poz. 491, z 1997 r. Nr 70, poz. 443 i Nr 141, poz. 943 oraz z 1998 r. Nr 131, poz. 860).”.
- b) w ust. 2 skreśla się wyrazy "wyplacane z funduszu operacyjnego",
- c) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

"2a. Koszty podejmowanych przez Policję czynności operacyjno-rozpoznawczych, w zakresie których ze względu na ochronę, o której mowa w art. 20a ust. 1-3, nie mogą być stosowane przepisy o finansach publicznych i rachunkowości, a także wynagrodzenia osób wymienionych w ust. 1, pokrywane są z tworzonego na ten cel funduszu operacyjnego.",

d) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

"3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określa, w drodze zarządzenia, stanowiące tajemnicę państwową zasady tworzenia i gospodarowania funduszem operacyjnym.",

e) w ust. 4 wyrazy "Ministra Spraw Wewnętrznych" zastępuje się wyrazami "ministra właściwego do spraw wewnętrznych";

9) w art. 28 po ust. 1 dodaje się ust. 1a - 1c w brzmieniu:

„1a. Mianowanie, o którym mowa w ust. 1, może nastąpić na okres służby przygotowawczej lub kandydackiej, na okres służby kontraktowej albo na stałe.

1b. Mianowanie w służbie kontraktowej może nastąpić po zawarciu umowy, zwanej dalej „kontraktem”, zawartej pomiędzy osobą, która zgłosiła się do tej służby, a przełożonym wymienionym w art. 32 ust. 1.

1c. Kontrakt zawiera się na okres od 3 do 5 lat. Zawarcie kontraktu z tą samą osobą może nastąpić najwyżej trzykrotnie.”;

10) po art. 28 dodaje się art. 28a w brzmieniu:

„Art. 28a.1. Mianowanie w służbie kontraktowej może nastąpić na stanowisko:

- 1) oficerskie, jeżeli osoba mianowana ma wykształcenie wyższe przydatne na tym stanowisku oraz stopień oficera Policji w stanie spoczynku lub stopień wojskowy oficera w stanie spoczynku albo stopień wojskowy oficera rezerwy,
 - 2) aspiranckie, jeżeli osoba mianowana ma wykształcenie średnie przydatne na tym stanowisku oraz stopień aspiranta Policji w stanie spoczynku lub stopień wojskowy chorążego rezerwy,
 - 3) podoficerskie, jeżeli osoba mianowana ma wykształcenie średnie przydatne na tym stanowisku oraz stopień podoficera Policji w stanie spoczynku lub stopień wojskowy podoficera rezerwy,
 - 4) podstawowe, jeżeli osoba mianowana ma wykształcenie średnie i odbyła w Policji przeszkolenie podstawowe lub ukończyła służbę kandydacką i zobowiąże się do uzupełnienia przeszkolenia podstawowego w terminie określonym w kontrakcie.
2. Osoba nie posiadająca średniego wykształcenia może być mianowana na stanowisko, o którym mowa w ust. 1 pkt 3 i 4, jeżeli postępowanie kwalifikacyjne wykaże posiadanie przez tę osobę szczególnych predyspozycji do służby w Policji.

3. Dla policjanta w służbie kontraktowej początkowo 12 miesięcy służby w ramach pierwszego kontraktu jest okresem próbnym.
4. Policjant lub przełożony, o którym mowa w art. 32 ust. 1, mogą oświadczyć na piśmie, najpóźniej na jeden miesiąc przed upływem okresu próbnego, o zamiarze rozwiązania stosunku służbowego. W takim przypadku, z dniem upływu okresu próbnego, policjanta zwalnia się ze służby.
5. W przypadku niezłożenia oświadczeń, o których mowa w ust. 4, policjant pełni nadal służbę kontraktową bez odrębnego mianowania.
6. Najpóźniej na sześć miesięcy przed upływem okresu, na jaki został zawarty kontrakt, policjant lub przełożony, o którym mowa w art. 32 ust. 1, mogą wystąpić z wnioskiem o zawarcie kolejnego kontraktu. W przypadku zawarcia kolejnego kontraktu, policjant pełni nadal służbę kontraktową.”;

11) art. 33 otrzymuje brzmienie:

- „Art. 33.1. Czas pełnienia służby policjanta jest określony wymiarem jego obowiązków, z uwzględnieniem prawa do wypoczynku.
2. Zadania służbowe policjanta powinny być ustalone w sposób pozwalający na ich wykonanie w ramach 40-godzinnego tygodnia służby, w 3-miesięcznym okresie rozliczeniowym.
 3. W zamian za czas służby przekraczający normę określoną w ust. 2, policjantowi udziela się czasu wolnego od służby w tym samym wymiarze albo może mu być przyznana nagroda, o której mowa w art. 13 ust. 6 pkt 1.
 4. Liczba godzin służby przekraczających normę określoną w ust. 2, za którą przyznano nagrodę, o której mowa w art. 13 ust. 6 pkt 1, nie może przekraczać $\frac{1}{4}$ tygodniowego wymiaru czasu służby policjanta w 3-miesięcznym okresie rozliczeniowym.
 5. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, warunki i tryb udzielania czasu wolnego od służby lub przyznawania nagrody, o których mowa w ust. 3, uwzględniając rodzaj i organizację służby, sposób prowadzenia ewidencji czasu służby, okoliczności uzasadniające przedłużenie czasu służby ponad normę, a także niezbędny czas do wypoczynku policjanta po służbie.”;

12) w art. 41:

a) w ust. 1 dodaje się pkt 6 i 7 w brzmieniu:

- „6) upływu czasu służby określonego w kontrakcie, jeżeli nie nastąpi zawarcie kolejnego kontraktu lub mianowanie na stałe,
- 7) upływu okresu próbnego służby kontraktowej, jeżeli policjant lub przełożony skorzystał z uprawnienia określonego w art. 28a ust. 4”;

b) w ust. 2 w pkt 1 po wyrazach „służby stałej” dodaje się wyrazy „lub służby kontraktowej”;

13) w art. 108:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Policjanci mogą otrzymywać nagrody za osiągnięcia w służbie, ze środków finansowych, o których mowa w art. 13 ust. 6”;

b) w ust. 3 po wyrazach „w ust. 1” dodaje się wyrazy „i 2a”;

14) w art. 114 w ust. 1 wyrazy „art. 41 ust. 1 pkt 1 i 2” zastępuje się wyrazami „art. 41 ust. 1 pkt 1, 2, 6 i 7”;

15) w art. 131:

a) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1,

b) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Przepisy ust. 1 stosuje się odpowiednio do policjantów w służbie kontraktowej”;

16) art. 144a otrzymuje brzmienie:

„Art. 144a. Nie popełnia przestępstwa, kto będąc do tego uprawnionym, wykonuje czynności określone w art. 19a ust. 2, a także kto wykonuje czynności określone w art. 19b ust. 1.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 28 lipca 1990 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. z 1996 r. Nr 11, poz. 62, z 1997 r. Nr 43, poz. 272, Nr 88, poz. 554, Nr 107, poz. 685, Nr 121, poz. 770 i Nr 139, poz. 934, z 1998 r. Nr 155, poz. 1015 oraz z 1999 r. Nr 49, poz. 483, Nr 101, poz. 1178 i Nr 110, poz. 1255) w art. 9 w ust. 2 po pkt 5 dodaje się pkt 6 w brzmieniu:

„6) Policji, w zakresie niezbędnym do zapobieżenia lub wykrycia przestępstw oraz ustalenia sprawców i uzyskania dowodów przestępstw określonych w art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. Nr 30, poz. 179, z 1991r. Nr 94, poz. 422 i Nr 107, poz. 461, z 1992 r. Nr 54, poz. 254, z 1994 r. Nr 53, poz. 214, z 1995 r. Nr 4, poz. 17, Nr 34, poz. 163 i Nr 104, poz. 515, z 1996 r. Nr 59, poz. 269 i Nr 106, poz. 496, z 1997 r. Nr 28, poz. 153, Nr 80, poz. 499, Nr 88, poz. 554, Nr 106, poz. 680, Nr 123, poz. 779 i Nr 141, poz. 943, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 oraz z 1999 r. Nr 110, poz. 1255),”.

Art. 3. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. Nr 140, poz. 939, z 1998 r. Nr 160, poz. 1063 i Nr 162, poz. 1118 oraz z 1999 r. Nr 11, poz. 95 i Nr 40, poz. 399) w art. 105 w ust. 1 w pkt 2 po lit. k dodaje się lit. l w brzmieniu:

„l) Policji, w zakresie niezbędnym do zapobieżenia lub wykrycia przestępstw oraz ustalenia sprawców i uzyskania dowodów przestępstw określonych w art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. Nr 30, poz. 179, z 1991r. Nr 94, poz. 422 i Nr 107, poz. 461, z 1992 r. Nr 54, poz. 254, z 1994 r. Nr 53, poz. 214, z 1995 r. Nr 4, poz. 17, Nr 34, poz. 163 i Nr 104, poz. 515, z 1996 r. Nr 59, poz. 269 i Nr 106, poz. 496, z 1997 r. Nr 28, poz. 153, Nr 80, poz. 499, Nr 88, poz. 554, Nr 106, poz. 680, Nr 123, poz. 779 i Nr 141, poz. 943, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 oraz z 1999 r. Nr 110, poz. 1255),”.

Art. 4. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 1 pkt 3, który wchodzi w życie po upływie 1 roku od dnia ogłoszenia.

Finansowanie przez samorząd terytorialny nagród za osiągnięcia w służbie powinno natomiast wpływać na motywowanie policjantów do efektywniejszej służby na rzecz porządku publicznego na terenie powiatu (miast) lub gminy.

Wobec obecnych prawnych unormowań zawartych w art. 19 ustawy o Policji są zgłaszane zastrzeżenia dotyczące:

- braku sądowego nadzoru nad ingerencją władzy wykonawczej w sferę swobód konstytucyjnych, do jakich należy zwłaszcza prawo do zachowania tajemnicy komunikowania się,
- braku określenia maksymalnej granicy trwania takiej ingerencji.

Ponadto, praktyka stosowania przepisów art. 19 ustawy ujawniła niedoskonałości rozwiązań przyjętych precedensowo kilka lat temu, zmniejszające skuteczność działań zapobiegawczych i wykrywczych Policji, a w niektórych sytuacjach wręcz uniemożliwiające zastosowanie środków technicznych w czynnościach operacyjno-rozpoznawczych, pomimo występowania wszelkich formalnych przesłanek dopuszczalności. Nadmiernie wydłużony w czasie tryb zarządzania tych czynności oraz stosunkowo znaczna liczba podmiotów uczestniczących w procesie decyzyjnym, powodują istotne opóźnienie reakcji Policji na pierwsze informacje o zdarzeniach kryminalnych, a tym samym bezpowrotną utratę potencjalnych możliwości szybkiej identyfikacji przestępców oraz przejęcia dowodów stanowiących niekiedy jedyną szansę na wdrożenie odpowiedzialności karnej. Wymagany obieg dokumentów od komendy rejonowej lub wojewódzkiej Policji poprzez Komendanta Głównego Policji, Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji, Prokuratora Generalnego oraz ponownie do Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji, który zarządza czynności, to formalne rygory w rozmiarach często wykluczających uzyskanie pożądaných i skądinąd zakładanych przez ustawodawcę rezultatów.

Podobne problemy występują w momencie uzyskania z tego źródła informacji potwierdzających popełnienie przestępstwa. Procedura włączenia do materiału dowodowego materiałów z kontroli korespondencji lub stosowania środków technicznych przewiduje udział Prokuratora Generalnego, który jedynie decyduje o skierowaniu całości materiałów do właściwego prokuratora wojewódzkiego, wszczynającego postępowanie, jako że Prokurator Generalny postępowań przygotowawczych nie prowadzi.

W związku z tym proponuje się następujące zmiany przedmiotowego przepisu:

- 1) rozszerzenie katalogu przestępstw, w związku z którymi można zarządzić kontrolę operacyjną. Jednocześnie opis przestępstw objętych tym katalogiem dostosowano do unormowań zawartych w nowym kodeksie karnym oraz znowelizowanej ustawie karnej skarbowej,
- 2) uzupełnienie celów prowadzenia kontroli operacyjnej o wykrycie sprawców i uzyskanie dowodów przestępstw. Nie tylko zbliża to brzmienie art.19 do treści art. 19 a i 19 b ustawy, ale przede wszystkim czyni pewniejszym osiągnięcie celu postępowania przygotowawczego, jakie będzie wszczęte w wyniku uzyskanych informacji. W razie ustalenia, iż rzeczywiście zostało popełnione przestępstwo - można będzie jednocześnie przystąpić do wykrycia sprawcy i zebrania niezbędnych danych o nim, a także zebrania dowodów przestępstwa,

- 3) zmianę podmiotu zarządzającego czynności z Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji na właściwy miejscowo sąd okręgowy. Z pisemnym wnioskiem o zarządzenie kontroli operacyjnej wystąpić będą mogli: Komendant Główny Policji – po uzyskaniu pisemnej zgody Prokuratora Generalnego oraz komendant wojewódzki Policji – po uzyskaniu pisemnej zgody właściwego miejscowo prokuratora okręgowego. Operacyjne działania wykonawcze w sprawach o przestępstwa wymienione w art. 19 ustawy należą bowiem do komend wojewódzkich Policji oraz niektórych biur Komendy Głównej Policji: Biura do Walki z Przestępczością Zorganizowaną i Biura do Spraw Narkotyków. Nadanie uprawnień do zarządzania omawianych czynności nie tylko Komendantowi Głównemu, ale i komendantom wojewódzkim Policji jest także uzasadnione decentralizacją kompetencji decyzyjnych, dokonywaną w związku z reformą administracji publicznej. Należy zaznaczyć, iż wobec radykalnego zmniejszenia liczby województw, do składania wniosków będzie uprawnionych w skali kraju tylko 18 osób, pełniących kluczowe funkcje kierownicze w Policji,
- 4) w ust. 2 art. 19 ustawy, analogicznie do obecnej regulacji, jest przewidziana możliwość tymczasowego zarządzenia stosowania kontroli operacyjnej w sytuacjach nie cierpiących zwłoki. Sytuacje takie wystąpią sporadycznie, a istotny jest obowiązek niezwłocznego uzyskania zgody sądu na kontynuację rozpoczętych działań. Propozycja, aby tę zgodę uzyskiwać w ciągu pięciu dni od daty wydania stosownego zarządzenia, wynika z realnych warunków funkcjonowania sądów (przerwy weekendowe lub świąteczne) i jest wzorowana na rozwiązaniu przyjętym w art. 237 § 2 Kodeksu postępowania karnego,
- 5) ustawowe określenie obowiązków przedsiębiorców prowadzących działalność telekomunikacyjną w sieciach publicznych w zakresie zapewnienia Policji niezbędnych warunków technicznych i organizacyjnych do kontroli i utrwalania treści przekazów informacji,
- 6) jednoznaczne określenie (ust. 18 w art. 19), że szczególnego trybu zarządzania kontroli operacyjnej nie stosuje się, jeżeli czynności o takim charakterze wykonywane są za zgodą osoby pokrzywdzonej. Wykonywana za zgodą nadawcy lub odbiorcy rejestracja korespondencji umożliwi skuteczne zapobieganie zagrożeniom dla życia i zdrowia osób szantażowanych oraz będących obiektami zamachów przestępczych. Skuteczność Policji w takich przypadkach wymaga działań natychmiastowych, bo o życiu osoby porwanej dla uzyskania okupu mogą decydować godziny, jeśli nie minuty.

Podobne zastrzeżenia i komplikacje, jak przy stosowaniu art. 19, wynikają z praktyki realizacji art. 19 a i 19 b ustawy, tj. w zakresie przeprowadzania tzw. zakupu kontrolowanego i niejawnego nadzoru nad przesyłkami.

Przy zakupie kontrolowanym proponuje się ujednoczenie, według przepisów art. 19 ustawy, katalogu przestępstw, w związku z którymi zakup kontrolowany można przeprowadzać, a także identyczne rozwiązania co do czasu przeprowadzania czynności zakupu.

Przed wszystkim jednak uzupełniono formy czynności zakupu kontrolowanego o "zbycie" przedmiotów, albowiem obecnie przyjęte w ustawie określenia "nabycie" i "przejęcie" nie obejmują wszystkich sytuacji kryminalnych, jakie powstają w wyniku praktykowanych przez przestępców sposobów popełniania przestępstw. Organem zarządzającym czynności będzie Komendant Główny Policji lub komendant wojewódzki Policji, w zależności od tego, w której jednostce Policji prowadzona jest dana sprawa.

Przystąpienie do realizacji zarządzenia będzie jednak wymagać uprzedniej pisemnej zgody prokuratora okręgowego. Prokuratorzy będą bieżąco informowani o wynikach czynności policyjnych mogąc w każdym czasie nakazać ich zaniechanie. Osoby wykonujące czynności zakupu kontrolowanego będą mogły posługiwać się danymi uniemożliwiającymi ich identyfikację, zgodnie z art. 20 a ustawy.

Dotychczasowe ograniczenie dopuszczalności posługiwania się zakupem kontrolowanym przy zwalczaniu łapownictwa i korupcji do przypadków, gdy korzyść majątkowa przybiera wielkie rozmiary minimalizuje praktyczne możliwości skutecznych działań Policji. W momencie podejmowania decyzji o przystąpieniu do zakupu kontrolowanego akcja przestępcza dopiero rozwija się i z reguły brak danych pozwalających na dokładne oszacowanie wielkości oferowanych czy też żądanych korzyści majątkowych. Uzasadnione jest zatem zniesienie tego ograniczenia.

Organem decydującym o stosowaniu niejawnego nadzoru nad przesyłkami będzie również Komendant Główny Policji lub komendant wojewódzki Policji, działający po uzyskaniu zgody właściwego miejscowo prokuratora okręgowego.

W zakresie niejawnego nadzoru nad przesyłkami proponuje się również uzupełnienie normy art. 19b ust. 3 ustawy, ze względu na postępującą prywatyzację rynku usług pocztowych i przewozowych. Obok przedsiębiorstw państwowych na tym rynku coraz szerzej działają przedsiębiorcy prywatni. Pozostawienie sytuacji, w której Policja nie mogłaby niejawnie nadzorować przesyłek przewożonych i dostarczanych przez takich przedsiębiorców, byłoby utrzymywaniem ewidentnej luki prawnej skwapliwie wykorzystywanej przez zorganizowane grupy przestępcze.

Regulacja zawarta w art. 20 ust. 3 ustawy pozwoli Policji na korzystanie z informacji dotyczących umów ubezpieczenia przetwarzanych przez zakłady ubezpieczeń oraz informacji objętych tajemnicą bankową, przetwarzanych przez banki. Przewiduje się, iż udostępnianie ww. danych może nastąpić na wniosek Komendanta Głównego Policji lub komendanta wojewódzkiego Policji jedynie w zakresie niezbędnym do zapobieżenia lub wykrycia przestępstw oraz ustalenia sprawców i uzyskania dowodów przestępstw określonych w art. 19 ust. 1 ustawy o Policji. Konsekwencją przedmiotowej nowelizacji jest zmiana ustawy o działalności ubezpieczeniowej i ustawy-Prawo bankowe.

Zmiana brzmienia art. 20 ustawy usprawni dostęp Policji do niezbędnych informacji gromadzonych w powszechnych systemach ewidencyjnych, co jest koniecznym warunkiem skuteczności działań rozpoznawczych zapobiegających przestępstwom oraz działań wykrywających sprawców popełnionych przestępstw. Alternatywna konieczność realizowania w takich wypadkach procedury określonej w art. 15 ust. 1 pkt 7 ustawy nadmiernie wydłuża czas dostępu Policji do informacji.

Rozwiązanie proponowane w art. 20a ust. 3a jest wzorowane na przepisach ustawy o tzw. świadkach koronnych. Jest oczywiste, że dla korzystania przez Policję z określonych w art. 20a ust. 2 i 3 uprawnień do posługiwania się dokumentami uniemożliwiającymi identyfikację policjantów i osób udzielających im pomocy, konieczne jest wytwarzanie takich dokumentów. Wprowadzenie do ustawy stosownego uzupełnienia jest potrzebne dla uniknięcia obiektywnej, że omawiana sytuacja jest kontratypowa w stosunku do art. 270 i 271 Kodeksu karnego.

Wprowadzenie w projekcie prawa telekomunikacyjnego pojęcia tajemnicy telekomunikacyjnej oraz wdrożenie dyrektyw Unii Europejskiej w zakresie uregulowania problematyki ochrony danych osobowych w sieciach telekomunikacyjnych, wymaga precyzyjnego ustawowego określenia zakresu i trybu dostępu Policji do tych danych. Kwestie te reguluje art. 20c projektu.

Zmiany w art. 22 ustawy, polegające na dodaniu ust. 2a, są uzasadnione tym, że dotychczas obowiązujące unormowania ograniczają dysponowanie funduszem operacyjnym do pokrywania wydatków na wynagradzanie osób udzielających Policji pomocy. Ze względu na ochronę poufności znacznej części czynności operacyjno-rozpoznawczych, w znacznej części jest konieczne dokumentowanie i rozliczanie kosztów prowadzenia tych czynności w trybie odrębnym niż to wynika z ogólnych zasad prawa budżetowego i powszechnie obowiązujących przepisów o rachunkowości. Odpowiednie do specyfiki omawianych kosztów są właśnie zasady gospodarowania funduszem operacyjnym.

Służba kontraktowa będzie nową formą pełnienia służby w Policji. Przyjęte rozwiązania uwzględniają zmiany wynikające z ustawy z dnia 7 maja 1999 r. o zmianie ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej oraz o zmianie ustawy o uposażeniu żołnierzy (Dz. U. Nr 50, poz. 500) w zakresie pełnienia służby kandydackiej, jako równoznacznej ze spełnianiem obowiązku zasadniczej służby wojskowej tylko do końca 2001 r.

Z uwagi na powyższe oraz uwzględniając postanowienia art. 28 ust. 3 i 4 ustawy o Policji, w służbie kontraktowej będą mogły znaleźć się tylko osoby, które mają za sobą co najmniej służbę kandydacką w Policji lub zasadniczą służbę wojskową. Służbą kontraktową objęte zostałyby różne stanowiska - od posterunkowych do oficerskich. Może być ona wykorzystywana zarówno do realizacji porozumień zawartych pomiędzy organem powiatu (miast) lub gminy a wojewodą, na podstawie art. 13 ustawy o Policji lub też usuwania doraźnych problemów związanych z fluktuacją kadr w jednostkach organizacyjnych wykonujących podstawowe zadania prewencyjne.

Wejście w życie przedmiotowej ustawy nie spowoduje dodatkowych skutków finansowych dla budżetu państwa.

SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
Jacek Saryusz-Wolski

Sekr.Min.JSW / 320 / 2000 /DHP-jb

Warszawa, 5. 6. 2000

Pan
Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów

W związku z przedłożonym nowym tekstem projektu ustawy o zmianie ustawy o Policji, ustawy o działalności ubezpieczeniowej oraz ustawy -Prawo bankowe (RM-10-64-00), uprzejmie informuję, że opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej została wyrażona pismem z 19 kwietnia 2000 (pismo nr Sekr.Min.JSW/3/2000/DHP). Zmiany wprowadzone do nowego tekstu projektu nie zmieniają konkluzji opinii.

W załączeniu przesyłam kopię opinii.

Z poważaniem

Do uprzejmej wiadomości

Pan Marek Biernacki
Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji

KOMITET INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ

Jacek Saryusz-Wolski
Sekretarz Stanu

Sekr.Min.JSW / 3 / 2000 /DHP-

Warszawa, 19.04.2000

Pani
Teresa Karczmarek
Sekretarz Komitetu Społecznego
Rady Ministrów

Opinia o zgodności projektu ustawy o zmianie ustawy o Policji oraz innych ustaw, z prawem Unii Europejskiej, wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Jacka Saryusz-Wolskiego, działającego z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

Szanowna Pani Dyrektor,

W związku z przedłożonym projektem ustawy o zmianie ustawy (KSRM-10-10-00), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

1. Przedmiot projektowanej ustawy co do zasady nie jest regulowany przepisami prawa wspólnotowego, ponieważ uregulowanie działania i organizacji służb policyjnych należy do kompetencji państw członkowskich. Tymczasem warto zwrócić uwagę na następujące kwestie:
 - 2a. Projektowana ustawa o zmianie ustawy o Policji oraz innych ustaw dotyczy między innymi przyznania sądom okręgowym prawa do zarządzania kontroli operacyjnej w drodze postanowienia. Z punktu widzenia przepisów prawa międzynarodowego dotyczących ochrony praw człowieka, a w szczególności Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, każdy ma prawo do poszanowania swojego życia prywatnego i rodzinnego, do poszanowania swojego mieszkania i swojej korespondencji. Niedopuszczalna jest ingerencja władzy publicznej w korzystanie z tego prawa. Jednocześnie ingerencja taka jest dopuszczalna, jeżeli wymaga tego ustawa oraz jeżeli jest konieczna w demokratycznym społeczeństwie z uwagi na bezpieczeństwo państwowe, bezpieczeństwo publiczne lub dobrobyt gospodarczy kraju, ochronę zdrowia i moralności lub ochronę praw i wolności innych osób. Przedłożony projekt ustawy przewiduje co prawda, że przeprowadzanie kontroli operacyjnych następuje w celu zapobieżenia lub wykrycia przestępstw umyślnych oraz ustalenia sprawców a także uzyskania i utrwalenia dowodów przestępstw umyślnych,

ściganych z oskarżenia publicznego, wydaje się jednak, iż projektowana ustawa nie jest wystarczająco precyzyjna w tym zakresie. Należy tu zwrócić uwagę na orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, zgodnie z którym (orzeczenie w sprawie Malone przeciwko Wielkiej Brytanii, dotyczące legalności kontrolowania przez policję rozmów telefonicznych oraz prowadzenia rejestru rozmów prowadzonych z danego aparatu telefonicznego, w sprawie Huvig przeciwko Francji oraz Kruslin przeciwko Francji) ustawa musi określać z wystarczającą jasnością zakres każdej swobody przyznanej właściwym organom państwowym oraz sposób jej wykonywania, zapewniając jednostce ochronę przed samowolną ingerencją. Byłoby sprzeczne z zasadą rządów prawa, gdyby ustawa swoboda pozostawiona organom wykonawczym, wyrażona została w kategoriach nieskrępowanej władzy.

2b. Ponadto, projektowana ustawa przewiduje możliwość korzystania przez policję z informacji dotyczących ubezpieczenia, a w szczególności danych osób, które zawarły umowy ubezpieczenia, przetwarzanych przez zakłady ubezpieczeń, a także informacji stanowiących tajemnicę bankową, przetwarzanych przez banki. W świetle rozważań zawartych w pkt. 2a opinii, postanowienia projektowanej ustawy nie wydają się być dostatecznie precyzyjnie sformułowane.

3. Jednocześnie należy zauważyć, że **Europejska Konwencja o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności jest aktem prawnym Rady Europy i nie stanowi części *acquis communautaire***. Jednakże zgodnie z art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej Unia Europejska opiera się na wspólnych zasadach: wolności, demokracji, poszanowaniu praw człowieka i podstawowych wolności oraz praworządności. Ponadto, państwa członkowskie powinny respektować prawa podstawowe zagwarantowane w Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, uznane za wynikające ze wspólnych tradycji konstytucyjnych państw członkowskich i stanowiących podstawę prawa wspólnotowego. Zgodnie z postanowieniami art. 7 Traktatu o Unii Europejskiej Rada ma prawo do zastosowania sankcji wobec państwa członkowskiego łamiącego prawa podstawowe i prawa obywatelskie.

4a. Art. 11 przedłożonego projektu ustawy reguluje kwestie czasu pełnienia służby przez policjantów. Czas pracy jest uregulowany w przepisach prawa wspólnotowego Dyrektywą Rady 93/104/WE z 23 listopada 1993 roku w sprawie pewnych aspektów organizacji pracy (Dz. Urz. WE Nr L 307, 13.12.93). Zgodnie z przepisami Dyrektywy w wypadku pracy w szczególnych warunkach, można odstąpić od przepisów stanowiących o czasie wypoczynku dziennego oraz tygodniowego, nie można natomiast odstąpić od przepisów dotyczących maksymalnego tygodniowego wymiaru pracy. **Proponowany w art. 11 projektowanej ustawy art. 33.1 ust. 4 w nowym brzmieniu powinien więc uwzględniać te maksymalne normy.**

4b. W świetle art. 6 wyżej wymienionej Dyrektywy Rady 93/104/WE przeciętny czas pracy w każdym okresie siedmiu dni, w tym pracy w godzinach nadliczbowych, nie może przekroczyć 48 godzin. Okres rozliczeniowy nie może w tym przypadku przekraczać czterech miesięcy. Podkreślić należy w tym miejscu, iż przepis art. 133 Kodeksu pracy nie wprowadza tygodniowego limitu godzin nadliczbowych. **Zaproponowane w opiniowanym projekcie ustawy uregulowanie art. 11 uznać należy zatem za zgodne z maksymalną tygodniową normą wymiaru czasu pracy, określoną w art. 6 ww. dyrektywy, pod warunkiem, że tygodniowy czas pracy policjantów łącznie z pracą w godzinach nadliczbowych nie przekroczy 48 godzin w tygodniu.**

5. W konkluzji stwierdzam, że przedmiot projektowanej regulacji nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej. Należy jednocześnie zwrócić uwagę na możliwość zaistnienia sytuacji niezgodności z przepisami prawa wspólnotowego w zakresie wymiaru czasu pracy.

Z poważaniem

PODSEKRETARZ STANU

u/z. *Pawel Samecki*
Pawel Samecki

Do uprzejmej wiadomości

Pan Marek Biernacki
Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji

Tłoczono z polecenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

Skierowano do druku 29 czerwca 2000 r.

Cena - 1,20 zł + 22% VAT

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Druk nr 2012-A

Warszawa, 23 listopada 2000 r.

III kadencja

Prezes Rady Ministrów
RM 10-64-00

Pan
Maciej Płażyński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku.

Uprzejmie przedstawiam **AUTOPOPRAWKĘ** do przekazanego Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 19 czerwca 2000 r. projektu ustawy

– o zmianie ustawy o Policji, ustawy o działalności ubezpieczeniowej oraz ustawy - Prawo bankowe.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

(-) Jerzy Buzek

A U T O P O P R A W K A

W projekcie ustawy o zmianie ustawy o Policji, ustawy o działalności ubezpieczeniowej oraz ustawy - Prawo bankowe (druk sejmowy nr 2012) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1:

a) dodaje się pkt 1 w brzmieniu:

„1) w art. 6c:

a) w ust. 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Komendanta powiatowego (miejskiego) Policji powołuje, z zastrzeżeniem ust. 1a i art. 6h ust. 3, komendant wojewódzki Policji, po zasięgnięciu opinii starosty.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W przypadku nieotrzymania opinii, o której mowa w ust. 1, komendant wojewódzki Policji powołuje, z zastrzeżeniem art. 6h ust. 3, komendanta powiatowego (miejskiego) Policji, po upływie 20 dni od dnia przedstawienia wniosku o wydanie opinii.”,

c) skreśla się ust. 6;”,

b) dotychczasowe pkt 1-16 oznaczają się jako pkt 2-17;

2) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Art. 4. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 1 pkt 1, który wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, i art. 1 pkt 4, który wchodzi w życie po upływie roku od dnia ogłoszenia.”.

U Z A S A D N I E N I E

Zmiana art. 6c ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz.U. Nr 30, poz. 179, z 1991 r. Nr 94, poz. 422, i Nr 107, poz. 461, z 1992 r. Nr 54, poz. 254, z 1994 r. Nr 53, poz. 214, z 1995 r. Nr 4, poz. 17, Nr 34, poz. 163 i Nr 104, poz. 515, z 1996 r. Nr 59, poz. 269 i Nr 106, poz. 496, z 1997 r. Nr 28, poz. 153, Nr 80, poz. 499, Nr 88, poz. 554, Nr 106, poz. 680, Nr 123, poz. 779 i Nr 141, poz. 943, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 oraz z 1999 r. Nr 110, poz. 1255) ma na celu usprawnienie procedury powoływania komendanta powiatowego (miejskiego) Policji. Zaproponowana forma współuczestnictwa starosty w powoływaniu komendanta powiatowego (miejskiego) Policji, podlegająca na opiniowaniu przez niego kandydata na to stanowisko, pozwoli na skrócenie okresu, w którym w powiecie działa jedynie osoba pełniąca obowiązki komendanta powiatowego (miejskiego) Policji.

Obowiązujący w dotychczasowym stanie prawnym wymóg porozumienia między komendantem wojewódzkim Policji a starostą w kwestii obsadzania omawianego stanowiska powoduje wydłużanie okresu przejściowego, co wydaje się szczególnie niekorzystne w przypadku komendanta powiatowego (miejskiego) Policji, wykonującego zadania z zakresu ochrony bezpieczeństwa ludzi oraz utrzymania bezpieczeństwa i porządku publicznego.

Wejście w życie autopoprawki nie spowoduje dodatkowych skutków finansowych dla budżetu państwa.

**SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
Jacek Saryusz-Wolski**

Sekr. Min. JSW/1672/2000/DHP-agg

Warszawa, 31.10.2000r.

Pani
Jolanta Rusiniak
p.o. Sekretarza Rady Ministrów

Opinia o zgodności projektu ustawy o zmianie ustawy o Policji, z prawem Unii Europejskiej, wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Ministra Jacka Saryusz-Wolskiego, działającego z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej

W związku z przedstawionym projektem ustawy o zmianie ustawy o Policji (pismo nr RM-10-116-00; Nowy Tekst), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

Przedmiot projektowanej regulacji nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:
Pan Marek Biernacki
Minister Spraw Wewnętrznych
i Administracji

Tłoczono z polecenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

Skierowano do druku 29 listopada 2000 r.

Cena - 0,30 zł + 22% VAT

